

Utassy József

Népdalt, ha lehet!

Ezerszer áldott
kedvesem,
te drágalátos!

Kedvesen
megszólítalak:
félelem
s rágalom nélkül,
fényesen,
mert földre szállsz majd,
s énekelsz
önfeledten mindenkinek,
mindenkinek
és énnekem!

Népdalt,
ha lehet,
gyönyörűm!

Ám leheld,
úgy add elő, úgy
énekelj,
én egyetlenem, hogy
szép legyen,
akár egy karcsú költemény,
s miként az élet,
az életem.

(Bázakerettye, 2005. március 28.)

Vendégségben Kiss Benedeknél

Fellegek bokra mögül kacsintgat,
leskel a Nap. Hevíti kocsikat.

Sajog Badacsony nyílt sebe, lüktet,
tücsökzenekar fogad bennünket.

Fűzfák csöndjével színültig a völgy,
örvend Szent György-hegy kakukkja, köszönt.

Nagybüszkén el is lépdélünk a tetőt
megszállva tartó tókehad előtt.

Odabent a ház asszonya süt-főz.
Távol a tó vize eget tükröz.
Hegyek szoknyáján megpihen, méléz,
a sok hegymászó picike prészáz.

Fácán kukorít, fűrj pitypalattyl,
Kék a harangszó, kék, mint az alkony.

Patak szunyókál. Álmát őrzik-e?
Idejár inni szarvas, őzike.

Vontkürt harsan. Hozza szerencsénk.
Görgeti maga előtt az estét.

Mióta nem láttalak, mióta!
De nagyra nőttél, derék diófa!

Alattad jobban esik az óbor.
Szigliget csonkja csillagot csókol.

Aki elandalítna

Úgy kellene most valaki mellém,
aki elandalítná elmém!

Nem tudok mit kezdeni magammal,
mint anyókák, motyogok magamban.

Össze-vissza hadonászok. Intek.
Hatalmasat kiáltok. Legyintek.

Úgy kellene valaki most mellém,
mint a mágnes, magamhoz ölelném.

S tükör elé lépnék, hogy megkérjem:
hagyja el a szobát tükörképem.

Ha most az Úr megcsókolná elmém:
a világot mentem átölelném.

Fázik a fülem

Üvölt a farkas.
Szél zúg. Hatalmas
éj s riadalmas
víhar van. Hallgass!

Ébredezz: tó, kert,
dombhát, hegyorom,
pörge kalapom,
hófehér ingem,

mert minden, minden
„zúzos”, zúzmarás,
deres, porhóvert.
Öltöztess: adj rám

puha pulóvert,
s mintha magányod:
gyönyöríts rám egy
báránybőr kucsmát,

irhakabátot!
Didergek. Fázom.
Bázakerettye
poklában nyögök:

asszonyom várom.
Tűnj el, fagyhalál!
Fázik a fülem.
Fogam vacog. Fáj.

Jöjj értem, kikelet!
Csengj, te jég! Fagy, pengj!
Csönd van. Csillaggal
diadalmas csend.

(Bázakerettye, 2005. március-április)

Dolgom van itt

A haláltól nem félni kell,
hanem várni: emelt fővel!
Szólónatnak már őseim:
csalnának a temetőbe.

Csak a fiam vár szótlánul,
csak ő, az egyetlen, árva.
Ő tudja csak: dolgom van itt,
és nem siettet a drága!

(A szerző verseit a Farkasordító című kötetből vettük át.)